

«ЩО ТИ ТУТ РОБИШ?»

Я знайшла його в п'ятницю під лавкою в парку. Того дня наша вчителька оголосила:

— Зараз підемо в парк на пошуки осінніх скарбів!

Ми зраділи і вже за кілька хвилин гасали парковими алейками. Назбирали купу каштанів, жолудів і горобини, зробили пишні осінні букети, а тоді влаштували несамопитий бій листям. Різноманітна амуніція* кружляла в повітрі, час

від часу осипаючи когось із голови до п'ят. Сміху було — у міх не вбереш*!

Коли в мене закінчилися припаси під рукою, я роззирнулася. Під лавкою було ще вдосталь листя. Тож я підбігла до неї та, нахилившись, побачила щось дивне. З-поміж листя стирчала маленька коричнева голівка, а темно-карі очі дивилися на мене із сумом.

— Що ти тут робиш? — запитала я.

Із-під лавки виліз маленький цуцик. Сів переді мною й заскавулів. Я погладила малюка, і той радісно заметляв хвостиком. Пес дивився на мене, ніби чогось очікував. Чого саме — я не розуміла, але й відійти вже не могла.

— Елю, ти йдеш? — почула я позаду голос моєї подруги Ані. — О боже мій,

звідкіля він тут узявся? — вигукнула вона, побачивши цуцика.

— Не знаю. Мені здається, він когось чекає. Сидів у листі під лавкою.

— Яке гарнющє, — захоплювалася Аня. — Диви: ця біла плямка на лобі схожа на лісовий горішок!

Шкода було лишати песика самого, тож ми присіли й гладили його в очікуванні власника. Але ніхто так і не з'явився. За кілька хвилин навколо нас зібрався весь клас разом із учителькою.

— Доведеться його залишити, — сказала вона. — Можливо, насправді хтось пішов до крамниці й повернеться по нього? І дуже засмутиться, як не знайде свого вигодованця*. Ходімо, час повертатися до школи.

* * *

Удома я не могла знайти собі місця. Повсякчас думала про цього маленького песика, якого вже подумки називала Горішком. Перед очима стояв його сумний погляд. А раптом ніхто за ним не прийшов?

Щойно мій тато повернувся з роботи, я розповіла йому про зустріч із цуциком і поділилася своїми хвилюваннями.

— Тату, ходімо до парку, будь ласка. Подивимося, чи він ще там...

Тато дуже любить тварин, тож він погодився. За кільканадцять хвилин ми схилилися над лавкою. Чекати довелося недовго. Цуцик виринув із-під листя й жалібно заскимлів.

— Бідолаха, — погладила я його по голівці, і пес притулився до моєї руки. — Ніхто за тобою не прийшов...

— Ну... Вигляд у нього не дуже, — мовив тато. — Ще й, мабуть, добряче змерз...

— Треба забрати його додому, зігріти й нагодувати! — щодо цього я не мала жодних сумнівів. Надворі ставало дедалі темніше й холодніше.

Тато якийсь час потупцював на місці, ще раз уважно подивився на цуцика й урешті вирішив:

— Гадаю, у нас немає вибору. Тільки... що на це скажуть мама й пані Гелена?